

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci žalobkyně: **Ing. J.T.**, nar...., bytem ..., proti žalovanému: **Ministerstvo práce a sociálních věcí**, se sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2, v řízení o žalobě ze dne 27.6.2017 proti rozhodnutí žalované ze dne 28.4.2017 č.j. MPSV-2017/70315-421/1 o *nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání*,

t a k t o :

I. Žaloba se z a m í t á.

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Řízení v této projednávané věci je upraveno soudním řádem správním (zákon č. 150/2002 Sb., dále jen **s.ř.s.**) a pro návrh je stanoven termín *žaloba*, účastníci jsou označováni *žalobce* a *žalovaný*. Podle § 75 odst. 1 **s.ř.s.** je *pro soud rozhodující skutkový a právní stav*, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 *věta první s.ř.s.*).

*Včasnou žalobou ze dne 27.6.2017 se žalobkyně domáhala přezkoumání rozhodnutí žalovaného správního orgánu ze dne 28.4.2017 č.j. MPSV-2017/70315-421/1, jímž žalovaný dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen **s.ř.**), zamítl její odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce ČR, Krajské pobočky v Karlových Varech, kontaktní pracoviště Cheb (dále jen **ÚP**), ze dne 1.3.2017 č.j. CHA-445/2017-4, kterým bylo rozhodnuto o nezařazení žalobkyně do evidence uchazečů o zaměstnání podle § 25 odst. 1 písm. o)*

zákona č. 435/2004 Sb., *o zaměstnanosti* (dále jen **zákon o zaměstnanosti**). Žalobkyně v žalobě připustila skutečnost, že byla usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 8.3.2012 č.j. 40 Cm 62/2011 jmenována likvidátorem společnosti HETÝMA Hazlov s.r.o., IČ 497 86 849 (dále jen **společnost HETÝMA**), ale zdůraznila, že ve skutečnosti uvedenou funkci nikdy fakticky nevykonávala a nikdy za tuto funkci nebyla žádnou formou honorována. Vzhledem k těmto okolnostem proto odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) ze dne 29. 1.2010 č.j. 4 Ads 95/2009-99, ve které NSS dospěl k závěru, že je třeba v praxi rozlišovat situaci, kdy je fyzická osoba jmenována likvidátorem a činnost likvidátora skutečně vykonává od případů, kdy se stala fyzická osoba likvidátorem v právním slova smyslu, avšak ve skutečnosti faktickou činnost likvidátora nevykonává. *Tedy pokud fyzická osoba je likvidátorem, avšak činnost likvidátora nevykonává, pak tato fyzická osoba může být uchazečem o zaměstnání, a jejímu zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání nic nebrání.* Žalobkyně dále odkázala na § 30 odst. 3 věta druhá zákona o zaměstnanosti, který stanoví, že po uplynutí tří let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení uchazeče v evidenci uchazečů o zaměstnání, nelze vydat rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů. Nelze-li po uplynutí uvedené lhůty uchazeče vyřadit z evidence je nutno dovodit, že po této lhůtě nelze bez dalšího žadatele o zařazení do seznamu uchazečů odmítat. V závěru žalobkyně navrhl, aby zdejší soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil správnímu orgánu prvního stupně k novému řízení a rozhodnutí.

V odůvodnění *rozhodnutí ze dne 28.4.2017* žalovaný (tj. **odvolací orgán**) uvedl, že z obsahu spisu ÚP bylo zjištěno, že dne 13.2.2017 podala žalobkyně žádost o zprostředkování zaměstnání a v ní mimo jiné svým podpisem osvědčila, že není likvidátorem, ovšem z veřejného rejstříku Ministerstva spravedlnosti České republiky následně ÚP zjistil, že žalobkyně je likvidátorem společnosti HETÝMA a současně je společníkem uvedené společnosti, proto dne 15.2.2017 ÚP písemně žalobkyni informoval, že dle § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti se nemůže stát fyzická osoba uchazečem o zaměstnání v době, po kterou je likvidátorem; dále poukázal na to, že žalobkyně ve své žádosti o zprostředkování zaměstnání uvedla, že není likvidátorem, avšak bylo zjištěno, že je likvidátorem a společníkem ve společnosti HETÝMA a vyzval žalobkyni k jejímu vyjádření se k uvedenému zjištění. Dne 20.2.2017 se žalobkyně dostavila na ÚP a uvedla, že společnost HETÝMA měla být zrušena, což dokládá usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8.3.2012. Nevěděla, že by byla ustanovena likvidátorem, naopak se domnívala, že po smrti manžela vše vyřídila a byla vymazána z obchodního rejstříku i z funkce společníka. Dne 20.2.2017 žalobkyně ÚP předložila usnesení soudu ze dne 8.6.2010, jímž byl v obchodním rejstříku vymazán Ing. J. T., nar. ..., jakožto statutární orgán a společník a u vymazané osoby Ing. J. T. se u statutního orgánu zapsal datum zániku funkce 5.10.2007, a jímž byla také zapsána jako společník žalobkyně (datum zápisu 5.10.2007). Vše uvedené zapsal ÚP do záznamu z jednání, k čemuž dodal, že z veřejného rejstříku Ministerstva spravedlnosti ČR vytiskl usnesení, jímž byla žalobkyně ustanovena likvidátorem a jehož kopii předal žalobkyni; uvedený záznam žalobkyně osvědčila svým podpisem. Na základě těchto skutečností dne 13.3.2017 ÚP vydal rozhodnutí, kterým žalobkyni ode dne 13.2.2017 nezařadil do evidence uchazečů o zaměstnání, a to na základě § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti.

Proti tomuto rozhodnutí ze dne 13.3.2017 bylo podáno dne 21.3.2017 včasné odvolání, v němž žalobkyně předně odkázala na § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, k čemuž uvedla, že § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti obsahuje taxativní výčet činností, s jejichž výkonem je spojeno nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, a pojmovým znakem všech těchto činností je skutečnost, že tyto jsou vykonávány bez ohledu na pracovněprávní, služební nebo jiný vztah, úplatně. Toto platí i pro likvidátora, který je touto činností pověřen podle § 70 a násl. nyní již neplatného obchodního zákoníku a kterému z této činnosti vzniká

nárok na odměnu, s výjimkou likvidátora jmenovaného proti jeho vůli podle § 71 odst. 2 věta druhá, dle něhož měla být údajně jmenována i ona sama. Dle § 71 odst. 6 obchodního zákoníku likvidátorovi pak odměna nenáleží. Je tedy zřejmé, že se likvidátor jmenovaný soudem dle § 71 odst. 2 věta druhá z okruhu osob podle § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti vymyká. Nadto aplikace tohoto ustanovení zákona o zaměstnanosti na její případ představoval nepřiměřenou tvrdost zákona a diskriminaci. Dále uvedla, že se o svém ustanovení do funkce likvidátora dozvěděla až v rámci řízení o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, přičemž z usnesení ze dne 8.3.2012 nelze zjistit, kdy a komu bylo odesláno a doručeno, pokud vůbec doručeno bylo, proč lze tedy pochybovat o závaznosti tohoto usnesení.

Následně žalovaný přezkoumal dle § 89 odst. 2 *správního řádu* (tj. zákon č. 500/2004 Sb.) soulad rozhodnutí o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, jakož i správnost tohoto rozhodnutí v rozsahu námitek uvedených v odvolání, a po přezkoumání předané spisové dokumentace shledal, že odvolání není důvodné, tudíž rozhodnutím čj. MPSV-2017/70315-421/1 ze dne 2.8.4.2017 odvolání zamítl a rozhodnutí o nezařazení žalobkyně do evidence uchazečů o zaměstnání potvrdil. Žalovaný se jednak ztotožnil se závěrem ÚP, že není možné zapsat žalobkyni do evidence uchazečů o zaměstnání vzhledem k tomu, že je jmenovanou likvidátorkou společnosti HETÝMA, což je i v souladu s judikaturou NSS (konkrétně č.j. 4 Ads 95/2009-99) a nic na tom nezměnil ani fakt, že za výkon funkce nebyla honorována. Dále žalovaný uvedl, že přes subjektivní dojem žalobkyně, že byla aplikací § 25 odst. 1 písm. o) diskriminována a pocítovala ho jako přílišnou tvrdost zákona, byly správní orgány povinny postupovat výhradně podle zákona, když zákon o zaměstnanosti ani neobsahuje ustanovení o odstranění tvrdosti zákona. Závěrem žalovaný též připomněl princip publicity ve vztahu k (*pravomocnému*) usnesení soudu (*veřejný rejstřík je přístupný každému a každý má právo do něho nahlížet a pořizovat si kopie a výpisy*), jímž byla žalobkyně jmenována likvidátorkou.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 31.7.2017 zdůraznil, že žalobkyně v žalobě nezpochybnila své jmenování likvidátorkou společnosti HETÝMA usnesením soudu, avšak poukázala na skutečnost, že uvedenou funkci nikdy nevykonávala a nikdy za tuto funkci nebyla honorována. Žalovaný setrval na svém názoru, který předestřel s odkazem na rozsudek NSS č.j.: 4 Ads 95/2009-99, ze dne 29.1.2010, v odůvodnění rozhodnutí o odvolání, že v daném případě byly naplněny podmínky § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, na jehož základě nebyla žalobkyně zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání, neb tato byla fyzickou osobou, která byla likvidátorem vykonávajícím činnost likvidátora. Likvidátor je povinen kontinuálně vykonávat řadu úkonů, zákonem stanovených, směřujících k likvidaci společnosti. Situace, kdy likvidátor svoje povinnosti nevykonává, může nastat jediné z objektivních příčin, které mu v tomto zabrání. V případě žalobkyně se však o takovou situaci nejednalo, neb nebyl prokázán nebo alespoň uveden důvod, jenž by musel být následně šetřen, pro který žalobkyně nemohla činnost likvidátora vykonávat. Nebránil-li žalobkyni jmenované likvidátorem žádný objektivně vážný důvod ve výkonu její funkce, vykonávané v kontextu likvidátorových povinností kontinuálně, není sporu o tom, že tuto je třeba považovat za likvidátora vykonávajícího činnost likvidátora. Fakt, že žalobkyně dosud žádné kroky směřující k likvidaci společnosti HETÝMA nepodnikla, ačkoli tomu je ze zákona povinna, nemohou znamenat, že činnost likvidátora nevykonává, znamenají pouze, že žalobkyně porušuje zákon. V případě žalobkyně a společnosti HETÝMA nenastala žádná ze situací, v nichž by bylo možno objektivně konstatovat, že žalobkyně již žádné kroky k likvidaci činit nemůže, neboť dosud žádné neučinila, ačkoli to je její povinností likvidátorky, ani nenastala žádná objektivní skutečnost, která by jí fakticky ve výkonu činnosti likvidátora bránila – pokud žalobkyně požádala o zprostředkování zaměstnání s tím, že pracovat chce a může, obtížně si lze představit, by jí neznámá skutečnost, která jí dle jejího prohlášení nebrání

pracovat, mohla bránit vykonávat funkci likvidátora, do které byla řádně jmenována. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že zákon o zaměstnanosti ve svém § 25 odst. 1 písm. o) neváže výkon činnosti likvidátora jako překážky pro vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání (na rozdíl od jiných překážek v tomto ustanovení vyjmenovaných) na pobírání odměny za tuto činnost. Skutečnost, zda žalobkyně byla či nebyla z titulu funkce likvidátora honorována, byla tudíž pro posouzení možnosti jejího vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání zcela irelevantní. Žalovaný též konstatoval, že není oprávněn při aplikaci účinné právní úpravy činit jakékoliv výjimky, když příslušné § 25 odst. 1 písm. o) uvedeného zákona o zaměstnanosti žádnou výjimku, nežli při prokázání nemožnosti výkonu funkce likvidátora relevantním důkazem, nepřipouští.

Dále žalovaný uvedl, že se nemůže ztotožnit ani s tvrzením žalobkyně ohledně aplikace § 30 odst. 3 zákona o zaměstnanosti ve vztahu k zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání, neb uvedené ustanovení se vztahuje toliko k vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence uchazečů o zaměstnání, tedy k fyzické osobě, která v evidenci uchazečů o zaměstnání vedena již byla, přičemž situace, kvůli níž měla být vyřazena, nastala před tak dlouhou dobou, že by již nebylo spravedlivé ji z tohoto důvodu vyřazovat a vystavovat nepřiměřené právní nejistotě. Pokud by toto ustanovení bylo aplikováno dle výkladu žalobkyně, znamenalo by to, že fyzická osoba, která 3 roky vykonává např. samostatnou výdělečnou činnost ve smyslu § 25 odst. 1 písm. b) zákona o zaměstnanosti, by mohla být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazena, ačkoli překážka na její straně nadále existuje a trvá. Takový výklad je dle názoru žalovaného zcela neakceptovatelný. Z výše uvedených důvodů se žalovaný domníval, že žaloba je nedůvodná, a proto navrhl, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Obsah správního spisu zaslaného žalovaným odpovídal průběhu řízení vylíčeném žalobkyní i žalovaným. Oznámení ÚP ze dne 15.2.2017 o nezařazení do evidence uchazečů o zaměstnání bylo žalobkyni doručeno dne 17.2.2017, na základě něhož se dostavila dne 20.2.2017 k ústnímu jednání, kde uvedla, že neví o svém ustanovení likvidátorem a domnívala se, že byla i vymazána jako společník společnosti HETÝMA. Téhož dne ÚP založil do spisu usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 8.3.2012, kterým je mimo jiné žalobkyně jmenována soudem likvidátorkou společnosti HETÝMA. Na základě těchto skutečností vydal ÚP dne 1.3.2017 rozhodnutí o nezařazení žalobkyně do evidence uchazečů o zaměstnání, proti kterému podala žalobkyně včasné odvolání dne 20.3.2017, kdy namítala, že jako likvidátorka nepobírala žádnou odměnu za tuto činnost, přičemž se snažila analogickým výkladem § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti dovodit, že pokud za danou funkci nepobírá finanční odměnu, neměla by bránit v zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání. Dále žalobkyně v odvolání tvrdila, že se o svém jmenování likvidátorkou dozvěděla až během správního řízení vedeného ÚP a zpochybnila právní závaznost usnesení soudu, kterým byla likvidátorkou jmenována. Přes námitky žalobkyně žalovaný svým rozhodnutím ze dne 28.4.2017, které bylo žalobkyni doručeno 5.5.2017, odvolání zamítl a rozhodnutí ÚP potvrdil.

Na vyjádření žalovaného reagovala *žalobkyně podáním ze dne 1.9.2017*, v němž konstatovala, že žalovaný ve vyjádření k jejím námitkám odkazuje na stejné rozhodnutí, na které se odvolává i ona. Připomněla, že NSS v rozhodnutí čj. 4 Ads 95/2009 ze dne 29.1.2009 cituje zrušující Nález Ústavního soudu ze dne 2.6.2009 sp. zn. II.ÚS 435/09, kdy NSS nedostal své povinnosti vypořádat se s klíčovou námitkou stěžovatele, že v rozhodné době funkci likvidátora fakticky nevykonával, což bylo pro posouzení jeho nároku podle § 25 odst. 1 písm. p) zákona o zaměstnanosti zcela stěžejní. V dalším odstavci tohoto rozhodnutí jsou uvedeny čtyři podmínky, které musí být kumulativně splněny, aby bylo možné uchazeče o zaměstnání odmítnout zapsat do seznamu. Pokud žalovaný namítl, že zákon o zaměstnanosti

ve svém ustanovení § 25 odst. 1 písm. o) nepodmiňuje odmítnutí zápisu žadatele o zápis do seznamu uchazečů skutečností, že žalobkyně nebyla za svou funkci honorována, odkázala na podmínku č. 3 (pobírání odměny za vykonanou práci) a podmínku č. 4 (tato odměna musí přesáhnout polovinu minimální mzdy).

Současná právní úprava už neumožňuje ustanovit likvidátorem (proti jeho vůli) společníka, ale pouze člena statutárního orgánu. I podle obchodního zákoníku platného v době ustanovení žalobkyně likvidátorem, bylo povinností soudu zkoumat, kdo ze společníků by pro ustanovení do této funkce byl vhodný. Žalobkyně byla toho názoru, že nebylo zcela v pořádku ustanovit ji do takové funkce, která v době fungování společnosti neměla o její činnosti žádnou vědomost, jen proto, že zdědila obchodní podíl, když zde byli společníci, kteří o stavu společnosti museli vědět víc. Těžko mohl likvidovat společnost někdo, kdo znal společnost pouze z výpisu z obchodního rejstříku a z usnesení o ustanovení likvidátorem. Ani při podrobné prohlídce pozůstalosti nenalezla žalobkyně písemnosti společnosti a nemá nejmenší tušení, kde by mohly být. Závěrem se žalobkyně proto domnívala, že žalobou uplatněný nárok byl v souladu s platnou judikaturou a žádala, aby soud rozhodl dle jejího žalobního návrhu.

*Dne 26.9.2017 žalovaný reagoval dalším vyjádřením na argumentaci žalobkyně, kdy setrval na svém vyjádření ze dne 31.7.2017, k čemuž zopakoval, že situace, kdy likvidátor svoje povinnosti nevykonává, může nastat jedině z objektivních příčin, které mu v tomto zabrání. V případě žalobkyně se však o takovou situaci nejednalo, proto není sporu o tom, že tuto bylo třeba považovat za likvidátora vykonávajícího činnost likvidátora. K odkazu žalobkyně na výše popsany rozsudek NSS ohledně podmínek, které musí být kumulativně splněny, aby mohl úřad práce zamítnout žádost žadatele o zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, konkrétně na podmínky, že činnost musí být honorována a tato odměna musí přesáhnout polovinu minimální mzdy, žalovaný poukázal na znění § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti, z něhož vyplývá, že uvedené podmínky souvisí se zcela jinými skutečnostmi, neboli překážkami, bránícími fyzické osobě v zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, než s funkcí likvidátora. Konkrétně NSS hodnotil žalobkyní zmiňovanými 4 kritérii činnosti bránící zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání, které jsou uvedeny jednak v § 25 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti, dle něhož nemůže být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen žadatel, který je společníkem nebo jednatelem společnosti s ručením omezeným nebo komanditistou komanditní společnosti nebo ředitelem obecně prospěšné společnosti anebo vedoucím organizační složky zahraniční právnické osoby vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, **za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) přesáhne polovinu minimální mzdy.***

Dále se jedná o překážku v zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání upravenou v písm. d) uvedeného ustanovení, dle něhož nemůže být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen žadatel, který je členem představenstva nebo správní rady anebo statutárním ředitelem akciové společnosti vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, **za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) přesáhne polovinu minimální mzdy.**

Rovněž se jedná o překážku v zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání upravenou v písm. e) uvedeného ustanovení, dle něhož nemůže být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen žadatel, který je členem dozorčí rady obchodní společnosti vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k této společnosti pro společnost práci, **za kterou je touto společností odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) přesáhne polovinu minimální mzdy.**

A nakonec se jedná o překážku v zařazení fyzické osoby do evidence uchazečů o zaměstnání upravenou v písm. f) uvedeného ustanovení, dle něhož nemůže být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen žadatel, který je členem družstva vykonávajícím mimo pracovněprávní vztah k družstvu pro družstvo práci, ***za kterou je družstvem odměňován a jeho měsíční nebo průměrná měsíční odměna spolu s případným výdělkem (odměnou) přesáhne polovinu minimální mzdy.***

Žalovaný také uvedl, že s ohledem na vysvětlené je zřejmé, že žalobkyní namítané podmínky se na výkon funkce likvidátora nevztahují, když § 25 odst. 1 písm. p) tehdy účinného zákona o zaměstnanosti [v současném znění písm. o)], dle něhož nemůže být do evidence uchazečů o zaměstnání zařazen žadatel, který je likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává. Z uvedeného je zjevné, že tato podmínka pro možnost vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání není vázána na příjem z činnosti likvidátora a žalobkyně tak výše zmiňovaná 4 kritéria definovaná NSS na svou situaci aplikovala nesprávně. Žalovaný tudíž setrval na svém názoru, že skutečnost, zda žalobkyně byla či nebyla z titulu funkce likvidátora honorována, bylo pro posouzení možnosti jejího vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání zcela irelevantní.

Ani tvrzení žalobkyně, že byla jmenována likvidátorem neoprávněně, nemůže změnit názor žalovaného, že žalobkyně nebyla zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání zcela oprávněně, jak výše i ve svém vyjádření k žalobě ze dne 31.5.2017 žalovaný již předestřel. Není na žalovaném, aby hodnotil oprávněnost jmenování žalobkyně do funkce likvidátora, žalovaný je povinen toto jmenování zveřejněné v obchodním rejstříku akceptovat a řídit se jím. Jinými slovy, dokud nebude předložen důkaz o zproštění funkce likvidátora společnosti nebo odvolání likvidátora v osobě žalobkyně soudem nebo dokud tato neprokáže relevantním důkazem neschopnost činnosti likvidátora vykonávat, nemůže být zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání. Žalovaný setrvává na svém návrhu, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Žalobkyně na vyjádření žalovaného reagovala dalším podáním ze dne 20.11.2017, kdy sdělila, že žalovaný odůvodňuje své zamítavé stanovisko k jejímu požadavku na zařazení do seznamu uchazečů o zaměstnání tím, že neměla objektivní překážky k tomu, aby vykonávala činnost likvidátora společnosti HETÝMA. Proti tomu namítla, že hlavně neměla a nemá objektivní podmínky k tomu, aby mohla funkci likvidátora vykonávat a proto funkci nevykonávala, nevykonává a vykonávat nemůže. Ostatně skutečnost, že funkci likvidátora nemůže vykonávat kterýkoliv společník, respektuje i nový občanský zákoník v § 191 odst. 3, podle kterého soud do funkce likvidátora bez jeho souhlasu může jmenovat pouze člena statutárního orgánu. Žalobkyně ještě podotkla, že řízení o návrhu na její odvolání z funkce likvidátorky je u tamního soudu vedeno pod č.j. 40Cm62/2011.

Dále uvedla, že ostatní námitky žalovaného potvrdily její stanovisko, podle kterého nemožnost zapsání (kohokoliv) do seznamu uchazečů je spojena ve všech případech s tím, že uchazeč dosahuje určitého příjmu z jím vykonávané činnosti. Proč (tehdy) zákonodárce bránil osobě, určené proti své vůli k výkonu funkce likvidátora, v možnosti dosáhnout zařazení do seznamu žadatelů o zaměstnání, ačkoliv prokazatelně a objektivně do takového seznamu patří, je spíše otázka politická a alespoň NSS se snažil tento legislativní nesmysl výkladem překonat. Podle jejího názoru nebylo nucení občana k neplacené činnosti proti jeho vůli asi zcela v souladu s listinou základních práv a svobod a ústavou. Žalobkyně proto znovu navrhla, aby soud rozhodl ve smyslu jejího návrhu, obsaženého v žalobě.

Dne 8.12.2017 žalovaný svým podáním doplnil, že k tomu, jak byl posuzován výkon činnosti žalobkyně jakožto likvidátorky společnosti HETÝMA, se již podrobně vyjádřil, nicméně považoval za podstatné zmínit omyl žalobkyně, který tato předestřela ve svém

vyjádření dne 20.11.2017, v tom, že by výkon této činnosti bránil zařazení do evidence uchazečů o zaměstnání pouze v případě jeho odměňování. Na rozdíl např. od činnosti jednatele společnosti s ručením omezeným, kde je povolena odměna do výše poloviny minimální mzdy [viz např. § 25 odst. 1 písm. c) zákona o zaměstnanosti], je funkce likvidátora podmíněna pouze samotným výkonem činnosti bez nutnosti jakéhokoli příjmu. Závěrem žalovaný setrval na svém návrhu, aby soud žalobu v celém rozsahu zamítl a žalobkyni nepřiznal náhradu nákladů řízení.

Podle § 4 odst. 1 písm. a) s.ř.s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“). Podle § 31 odst. 2, 3 s.ř.s. ve věcech uchazečů o zaměstnání *rozhoduje specializovaný samosoudce*, který má práva a povinnosti předsedy senátu.

Soud v této věci rozhodl dle § 51 odst. 1 s.ř.s. bez nařízení jednání, když s tímto postupem žalobkyně i žalovaný souhlasili. (*Žalobkyně v podání ze dne 17.8.2017, žalovaný ve lhůtě nesouhlas s rozhodnutím soudu bez nařízení jednání nevyjádřil.*)

Dle § 78 odst. 7 s.ř.s. soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (*tj. k datu 28.4.2017*), jak vyplývá z § 75 odst. 1 s.ř.s. a je povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.).

Dle § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti uchazečem o zaměstnání může být, pokud tento zákon dále nestanoví jinak, pouze fyzická osoba, která má na území České republiky bydliště a která není nuceným správcem nebo správcem podle zvláštního právního předpisu, prokuristou nebo likvidátorem podle zvláštního právního předpisu, a to v době, kdy tuto činnost vykonává.

Podle § 30 odst. 3 zákona o zaměstnanosti se vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání provede dnem, kdy nastala některá ze skutečností uvedených v odstavcích 1 a 2. Rozhodnutí o vyřazení nelze vydat po uplynutí 3 let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení v evidenci uchazečů o zaměstnání podle odstavce 1 písm. a), nebo kdy uchazeč o zaměstnání nesplnil povinnost vyplývající z odstavce 1 písm. b).

Žalobkyně se podanou žalobou domáhala zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného i předcházejícího rozhodnutí ÚP z důvodů v ní uvedených, avšak soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná s ohledem na níže uvedené.

V rozsudku NSS č.j. 4 Ads 95/2009-99 ze dne 29.1.2010, na který odkazuje žalobkyně i žalovaný, tento soud podrobně vyložil § 25 odst. 1 písm. o) zákona o zaměstnanosti, neboť zjistil, že pouhý jazykový výklad tohoto ustanovení není možný vzhledem k tomu, že takovým výkladem lze dospět k nesmyslnému výsledku, kdy fyzická osoba, která není likvidátorem, ale činnost likvidátora vykonává, může být zapsána do evidence uchazečů o zaměstnání, ovšem z logiky věci není možné, aby vykonával činnost likvidátora někdo, kdo likvidátorem není. Systematickým výkladem § 25 zákona o zaměstnanosti NSS zjistil, že zákonodárce zamýšlel odlišit situace, kdy již pro samotné zastávání určité funkce nemůže být

fyzická osoba uchazečem o zaměstnání, od situace, kdy samotné zastávání určité funkce nepředstavuje sám o sobě důvod, pro který nemůže být fyzická osoba uchazečem o zaměstnání a k tomu, aby osoba zastávající určitou funkci a vykonávající s touto funkcí související činnost nemohla být uchazečem o zaměstnání, musí přistoupit ještě další zákonem stanovená podmínka, kterou představuje faktický výkon této činnosti, resp. (ve výše již označených případech) pobírání odměny určité minimální výše. Vzhledem k tomu, že tento postup zákonodárce souvisel se základním smyslem státní politiky zaměstnanosti, kterým je poskytovat pomoc a materiální podporu uchazečům o zaměstnání, aby mohli získat vlastní finanční zajištění, dovodil NSS, že pokud fyzická osoba je likvidátorem, avšak činnost likvidátora nevykonává, pak tato fyzická osoba může být uchazečem o zaměstnání a jejímu zápisu do evidence uchazečů o zaměstnání nic nebrání.

Obecně je pro nezařazení, či vyřazení z evidence uchazečů o zaměstnání třeba splnění 4 kumulativních podmínek ve vztahu k výkonu funkcí jmenovaných v rámci § 25 odst. 1 zákona o zaměstnanosti: 1.) členství v orgánu obchodní společnosti, 2.) výkon práce pro tuto společnost, 3.) pobírání odměny za vykonávanou práci, 4.) měsíční nebo průměrná měsíční odměna, která spolu s případným výdělkem (odměnou) podle odstavce 3 musí přesáhnout polovinu minimální mzdy. Pokud není některá z těchto podmínek naplněna, obecně to znamená, že dotyčná fyzická osoba může být zařazena do evidence uchazečů o zaměstnání.

NSS ovšem též zdůraznil specifikum funkce likvidátora, který je dle zákona povinen kontinuálně vykonávat řadu úkonů, směřujících k likvidaci společnosti, a jen zřídka se může vyskytnout situace, kdy likvidátor delší dobu činnost likvidátora vůbec nevykonává, přičemž se musí jednat o objektivní skutečnost jako např. dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav bránící fakticky výkonu funkce likvidátora. Ovšem v případě žalobkyně soud žádnou objektivní skutečnost znemožňující jí výkon funkce likvidátorky neshledal, ani jej žalobkyně netvrdila. Skutečnost, že její funkce likvidátorky trvá, byla způsobena její nečinností a neplněním jejích zákonných povinností, proto soud shledal rozhodnutí žalovaného, respektive ÚP jako správné.

K druhé námitce žalobkyně, která se vztahovala k § 30 odst. 3 zákona o zaměstnanosti, dle něhož po uplynutí tří let ode dne, kdy nastala skutečnost bránící vedení uchazeče v evidenci uchazečů o zaměstnání, nelze vydat rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů, se soud ztotožnil s názorem žalovaného, že se toto ustanovení vztahuje pouze na případy, kdy by mělo dojít k vyřazení uchazeče o zaměstnání z evidence, nepojednává tedy o situaci, kdy má být uchazeč do evidence zařazen. Dále je důležitým aspektem to, že by se muselo jednat o již skončenou skutečnost, nikoliv o trvající stav. Žalobkyně je stále jmenovanou likvidátorkou a bude jí až do té chvíle, dokud nesplní své zákonné povinnosti, teprve poté bude moci být zapsána do evidence uchazečů o zaměstnání.

Ze shora uvedených důvodů proto soud žalobě žalobkyně nepřisvědčil a žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (výrok I. rozsudku). Soud napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 28.4.2017 shledal jako věcně správné a odpovídající zákonu, přičemž je tento názor i v souladu s judikaturou NSS. Rovněž zdejší soud neshledal taková pochybení správních orgánů v této věci, k nimž by musel přihlídnout ex offio. Současně se soud omlouvá za délku řízení způsobenou v řízení o žalobě objektivními skutečnostmi.

Žalobkyně ve věci neměla úspěch a správní orgán ze zákona nemá právo na náhradu nákladů řízení, soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jak vyplývá z § 60 odst. 1 a 2 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s.ř.s.).

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a nepřípustnost kasační stížnosti je uvedena v § 104 s.ř.s.

V Plzni dne 29. června 2018

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně